

A dark, textured portrait of a woman's face, possibly a vampire, with a red banner across the mouth. The image has a high-contrast, almost monochromatic feel with deep reds, blacks, and greys. The woman's eyes are dark and intense, looking directly at the viewer. Her hair is dark and messy. The overall mood is mysterious and menacing.

NE LÍTOSTNĚ

RADEK HROMUŠKO

RADEK HROMUŠKO

Nelítostně

RADEK HROMUŠKO

Nelítostně

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Radek Hromuško, 2006, 2015

Cover Illustration © Anna Ismagilová a Lukáš Tuma

Photo © www.shutterstock.com

Layout © Josef Kroupa, 2015

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2015

ISBN 978-80-7425-487-1

Věnováno mým přátelům Evě Talpové, Petru Hamplovi, Tomáši Vaňkovi, Vladce Maurové a Monice Gašparíkové – osobní tvrdé ochrance. Bez nich by kniha nevznikla. Zcela samozřejmě pak musím zmínit své děti Radka a Janu, svou matku i svého otce a sestry Jirinu a Olču.

*„Již odedávna má vypravěč jediného nepřítele,
kterým je skutečný svět.“*

Ne, necítila jsem bolest.

Vlastně jsem necítila vůbec nic. Viděla jsem jen jeho oči a cítila kolem sebe vítr. Celé mi to připadalo, jako že spolu letíme.

Padali jsme spolu do tmy.

Naposled.

Když je vám sedmnáct, teprve se nadechujete k životu. Všechno kolem je krásné a vzrušující. Všechno kolem kvete, stačí jen natáhnout ruku...

Chci každý vzít do dlaní a cítit jeho krásu.

Milovala jsem úsvit, protože mě hladil nový den.

Milovala jsem každé, i uplakané ráno, protože jsem věřila v naději, že vyjde sluníčko.

Milovala jsem noc, protože ve tmě schováte smutek a necháte se unášet sněním.

Můj svět byl krásný. Opravdu krásný, věřte mi.

Usínala jsem a nechala si snít ty nejkrásnější sny.

Znáte přeci ten pocit. Usínáte, chcete si nechat zdát krásný sen. Jen chvilinku to trvá a pak se vám zdá.

Každý den jiný a každý den jinak krásný.

Sníte o lásce, dotecích a o nenaplněných přáních. Létáte, padáte, milujete se a patří vám svět. V těch snech není nic nemožné.

Když chcete létat, jen roztáhnete ruce a vzduch si vás odnese.

Když chcete tančit na louce plné květů, jen zavřete oči a paty vám najednou hladí nádherná jarní tráva. Cítíte, jak voní jarní louka?

V zádech vám běhá to příjemné mravenčení a vy usínáte.

Sny navlékáte jako korálky. Jeden za druhým na šňůrku dní. Když se vám korálky rozkutálejí, vysníte si jiné.

Když se mě zeptáte, proč se to stalo, stejně vám neodpovím.

Nevím to...

Jen kdyby vám vyprávěli, že smrt je jako světlo, není to pravda. Smrt je tma. Černočerná tma.

Je jako noc, kdy se propadnete do nejhlubšího spánku. Smutného, tichého spánku plného samoty.

Létáte nocí, ztraceni v uličkách svých vlastních pochybností.

V paměti mám ty poslední záblesky ocelového nebe. V paměti mám ta poslední slova, která jsem nestihla říct. Vidím jen obrazy. Nesmyslné obrazy. Nerozumím jim.

Pak zase vidím jeho oči a cítím slzy, které mi spalují kůži.

Celé tělo mi hoří v horečce, brání se.

Mám strach ze smrti.

Mám strach.

Cítím chlad. Je mi zima, mám strach.

Ne, necítila jsem bolest.

Vlastně jsem necítila vůbec nic.

Viděla jsem jen jeho oči...

Naposled.

1.

„Radku, jeď tam.“ Zdeněk Pokorný, můj šéf, byl jako obvykle lakonický. Zavěsil a já věděl, že ho nezajímají moje protesty.

Nespál jsem tři dny za sebou. Bylo skoro deset večer a do Mostu to mám nějaké dvě hodiny. Nemělo cenu stavovat se doma.

Cesta do Mostu ubíhala příjemně. Jen těch redbullů bylo celkem dost. Cítil jsem, jak usínám za volantem, a tak jsem si v hlavě přehrával všechno, co o případu vím.

V Bílině byla v neděli ráno nalezena sedmnáctiletá dívka s několika bodnořeznými ranami na těle. Jako podezřelí byli zatčeni tři mladíci, kteří ji podle vlastního přiznání zavraždili.

Celý to je divný. Vražda ze žárlivosti? Blbost, byli tři. Hádky? Loupež? Všechno to vypadá hodně podivně. Zastavil jsem se na benzínce. V Mostě to je asi jediná, která je v noci otevřená. Koupil jsem si placku fernetu, nějaké nealko a dojel jsem do hotelu.

Ubytoval jsem se a s chutí jsem sebou plácнул do postele. Loknul jsem si fernetu a usnul jako špalek.

Vzbudil mě až telefon. Zdeněk nezklamal. Kontroloval, jestli ještě žiju, a samozřejmě se ptal, kdy má poslat štáb.

„Jasně, už tam vyrážím.“

„Tys tam ještě nebyl? Snaž se, už měsíc od tebe nic nebylo.“

Měl jsem rád jeho motivační postupy, ale to, že jsem měsíc nevysílal, vím sám moc dobře. Vždyť moje bankovní konto už řvalo prázdnotou. Uklidnil se a já se pak v klidu vysprchoval a vyrazil na snídání.

U silného espressa jsem očima prolítl titulky sobotních lokálků. O Bílině se psalo, ale teď když tam jedu, tak mě ten článek vlastně nezajímá.

Hodil jsem noviny znechuceně na stůl a vyrazil do Bíliny. Znělo to šíleně. Vrazit k rodině, které zabili dceru, a vysvětlit jim, že chci natočit reportáž.

Zaparkoval jsem na náměstí a zapálil si další cigaretu.

V restauraci na náměstí jsem byl evidentně první host. Další kafe mě už probralo. Servírka vypadala hovorně, tak jsem jí rovnou vyložil karty na stůl.

„Sháním někoho, kdo ví, kde bydlí rodiče té zavražděné dívky.“

„To bych ti mohla píchnout. Je tady taxikář, ten to ví určitě. Vlastně mi říkal, že ty kluky v noci vezl. Ty o tom budeš točit?“

Odkýval jsem, a abych udělal alespoň nějakou útratu, objednal jsem si slepičí polévku. Měl jsem pocit, že budu potřebovat povzbuzení.

Taxikář přijel až kolem druhé odpoledne. Na první pohled jsem ho poznal. Servírka se k němu přitočila a vysvětlila mu, o co mi jde. Usmál se na mě, a tak jsem mu úsměv vrátil. Podali jsme si ruce a vyšli ven před hospodu.

„Jó, vezl jsem je tu noc do Kornoutu, to je tady místní diskotéka. Pro mladý, rozumíš.“ Tykání bylo lepší. Hned jsem se cítil jako člen taxikářského cechu.

„Vezmeš mě k tý holce domů?“

Kývl a otevřel mi dveře oprýskaného fiata, který se od vraku na vrakovišti odlišoval jen neskutečně čistou cedulkou *Taxi* na střeše. Nastoupil jsem a zapálil si cigaretu.

„Ani jsem na nich nic nepoznal. A to už možná ta holka nebyla živá. Ještě teď mi mrazí v zádech. Vždyť já je tu noc vezl z té diskotéky.“

„Jaká byla ta holka?“

„Hele, já ji neznal, ale prej to byla slušná a hodná holka.“

Po pětiminutové cestě zabočil do malé uličky. Na ceduli bylo napsáno *Železniční*, i přesto, že jsem nikde žádnou železnici neviděl.

„Tady to je.“ Ukázal prstem na předposlední dům.

Hezký domeček, pomyslel jsem si. Vytáhl jsem stovku, že zaplatím. Taxikář mávl rukou.

„Nech to bejt. Lidi tady chtěj vědět, co se stalo. Všichni z toho maj strach.“ Pak otočil auto a zmizel.

Stál jsem u zelené branky a nic nenasvědčovalo tomu, že stojím metr od místa činu. Až pak jsem si všiml květin u dveří vedle garáže. Svíčky na tom místě plápolaly. Nic víc. Bylo sobotní tiché odpoledne. Dokonce i tady.

Nesnáším tyhle chvílky, které rozhodují o tom, jestli se vám práce podaří. Chci natočit reportáž o případu, který je zajímavý. Jen ještě vlastně nevím, jestli je vůbec točitelný.

Vím jen, že teď vstoupím lidem do života, a ať už chci nebo ne, změním ho. Najednou držíte osudy lidí v rukou a kolem vás je minové pole. A tykadélka min jsou v trávě neviditelná. To je ten pocit, který cítíte.

Když jsem položil prst na zvonek na brance, ucítil jsem napětí.

Sakra, vždyť já zvoním na zvonek rodičů zavražděný holky.

Do prdele. To byla jediná slova, která mi proběhla hlavou.

Zvonek zazvonil, ale dlouho nikdo nevycházel.

Přemýšlel jsem nad tím, co bych udělal já. Asi bych se s žádným novinářem vůbec ne bavil.

Najednou se dveře otevřely a před dům vyšla paní. Usmívala se a pomalu přicházela k brance. Usmívala se, ale bylo vidět, že to je úsměv plný bolesti.

„Dobrý den.“ Pozdravil jsem, i když jsem najednou měl v krku horký brambor.

Kývla na pozdrav a já měl pocit, že se zapotácela. Prošel jsem brankou a podával jí ruku.

„Co si přejete?“ Zastavila se metr od branky.

„Dobrý den, já jsem Radek. Z televize...“ ztratil jsem slova. Už jsem nedokázal říct ani jedno slovo.

„Já vím, já si... přála...“

Pláče, sakra, ona pláče. Cítil jsem, jak se nohy samy pohnuly a já jí nabídl objetí. Pláče a já cítím, jak mi vlhne košile na rameni. Měl jsem tísnivý pocit, že mě čekala.

Vzala mě za ruku a vedla mě s sebou do domu. Vyšli jsme po schodech do patra a najednou jsem se ocitl v obývacím pokoji. Tam už sedělo několik lidí. Mlčky na mě pohlédli.

„To je pán z televize. Přijel za námi. Kvůli Kamilce...“ Slyšel jsem snad to nejnepříjemnější představení v životě. Nemůžete lidem plným bolesti vysvětlit jednou větou, proč jste jim vpadli do života. Sedl jsem si na židli a pokorně mlčel. Paní se posadila vedle svého muže. Sevřela mu ruku do dlaní.

Lidé sedící vedle mě byli asi jejich přátelé a všichni jsme seděli v jakémsi podivném kruhu. Mlčeli jsme. Vzduchem probíjelo zvláštní napětí. Uprostřed toho kruhu byla položená fotografie dívky. Tu fotku jsem znal z novin. Kamila se na ní usmívala. Byl to úsměv plný mládí a radosti.

„Kamilka byla hodná, pane redaktore,“ prohodil muž sedící nalevo a kýval při tom hlavou.

„Nejsem redaktor, prosím vás. Říkejte mi Radku.“

„Byla moc hodná, Radku,“ řekl patrně manžel té paní, která mi přišla otevřít.

V tu chvíli mi proběhlo hlavou, že jsem hnusná, bulvární svině, která tam nemá co dělat. Prohlížel jsem si jejich obličej a pak jsem pohledem sklouzl na fotografii té dívky. Měla něžně tmavé oči, tajemný úsměv a vlasy s divokým, modrým melírem. Na očích jí bylo vidět, jak se baví, jak se směje na fotografa. Přesně věděla, co chce, když fotograf stiskl spoušť.

Usmívala se a člověka mimoděk napadlo, jak moc ji asi bavilo žít.

V tu chvíli na mě dolehla tíha celé té situace.

Paní se zvedla a zeptala se mě, jestli nemám hlad, že prý má hotovou česnečku. Přikývl jsem, že si dám. Vlastně bych si dal cokoli, jen aby mě to vysvobodilo z té situace.

Nakonec se mi všichni představili. Petr, Hanka, Jiří, Pepa.

Zapamatoval jsem si jen, že Hanka je matkou Kamily a Petr je Hančin manžel.

S chutí jsem si dal česnečku. Petr mi přinesl pivo a ostatní mezitím odešli. Ještě před odchodem se ke mně jeden z nich přitočil a požádal mě, abych to opravdu natočil. Mlčky jsem přikývl.

„Ty kluci jsou bestie, opravdový bestie,“ prohodil nakonec.

„To jsou, ale nejhorší je, že to udělali přímo před domem...“
vystřelil jsem neuváženou větu. Možná na ni ještě bylo příliš brzy.

Zůstali jsme v bytě sami. Hanka, Petr a já. Sedli jsme si do obývacího pokoje, kde najednou bylo tak prázdné. Hanka vzala do ruky fotografii, druhou rukou svírala dlaň svého muže.

2.

„Já s ní v noci ještě mluvila, ona přišla ke mně do pokoje. Ještě mi říkala: ‚Mami, jsem doma...‘ A já jí říkala: ‚Dobře, Kamí, hezky se vyspinkej.‘ Spala jsem totiž v tu noc u ní v pokoji. Ještě jsem slyšela, jak jí zazvonil telefon a ona říká: ‚Kubíku, já jsem doma. Ale Kubíku...‘ Říkala to chlácholivě, tak hezky. Ale pak jsem usnula.

No a ráno vstával Péťa do práce a hledal bundu. Bunda nikde nebyla, a tak jel v jiné. Ještě se mě zeptal: ‚Kde je Kamča? Ty, ona tu není.‘

Tak jsem ji prozvonila na mobil, ale on zazvonil tady v obýváku na sedačce... A najednou jsem uslyšela zvonek.“

Hanka plakala a slzy jí stékaly po obličejí, bylo vidět, jak moc trpí. Plakala a já cítil, jak se mi každé její slovo zarývá pod kůži.

„A najednou zvonek! Takový to bylo – jak na poplach, někdo zvonil u branky, vykoukla jsem ven a tam stál soused a křičel: ‚Hanko, Hanko, tam u garáží leží mrtvá holka!‘ A já jen křičela: ‚Že to není Kamča, že to není Kamča...‘

Vyšla jsem ven a za mnou i děda. Říkal, že se tam jde podívat, ale už nemusel...“

Zbytek jsem si domyslel. Vstal jsem a podíval jsem se ven z okna. Viděl jsem tu branku a v hlavě mi probíhala právě popsaná scénka.

„Jeden z těch kluků s Kamilou chodil?“

Petr kývl: „Ale rozešli se na začátku prosince. Nevím, co se stalo...“

„Zavraždil ji, svině... Proč?“ Hanka se zalykala.

„Proč ale byli tři, to nechápu.“

„Taky nevíme. Já na to myslím každé den... Prej měli nějaký seznam, ale proč?“

„Jakej seznam?“

„Jako těch, co je mají zabít. Kuba tam možná měl Kamču, protože se s ním rozešla.“ Hanka hledala stejně jako já odpovědi.

„Ono jich mělo být víc, který chtěli zavraždit?“

„Prej jo. Nepochopím to. Proč to vlastně udělali před barákem? Chtěl se pomstít... Svině je to.“

„Hanko, Petře, pomalu. Jakub chodil s Kamčou, rozešli se a po dvou měsících přišel o půlnoci k ní domů a s kamarády ji zavraždil? To je přece divný...“

„On ji Kuba pozval na ples. Kamča přišla kolem půl jedny domů a on jí volal něco před jednou. Nato ona vyšla ven a už se nevrátila.“

Tady něco nehrálo. *Proč by ji zval na ples a pak ji až po návratu domů zavraždil? Proč to neudělal cestou? A proč ji vůbec zval na ten ples?*

Nerozuměl jsem, co se v tu sobotní noc stalo. *Jde z toho udělat příběh*, přemýšlel jsem chladně. Na druhou stranu jsem tušil, že jsem se do příběhu dostal už moc hluboko.

„Mám jednu otázku, ale prosím, přemýšlejte, než mi odpovíte. Natáčím pro Českou televizi reportáže. Dělam příběhy a většinou jsou to opravdová dramata. Jen občas nevím, kam až mě ten příběh zavede. Mám jednu prosbu, chci příběh vaší dcery natočit a přijít tomu na kloub. Slíbím vám jen to, že se nezastavím, dokud nebudu znát úplnou pravdu. Smím?“

Hanka se podívala na Petra.

„Ano, my chceme znát pravdu.“ Banální věta, ale sám jsem věděl, kolik sil stojí, než ji někdy člověk vysloví.

Domluvili jsme ještě pár drobností a potom jsem zmizel z domu.

V hospodě bylo pořád prázdné, tak jsem zavolaal Zdeňkovi.

„Zdeňku, není moc času. Je to příběh, šílený příběh. Tři kluci zavraždí svoji kamarádku a ještě je za tím něco víc, věř mi. Dáš mi Bareše?“

Věřil mi. S Ivanem Barešem jsem točil ty nejhrůznější reportáže – tedy ty reportáže, u kterých je nutné, aby práce na place byla v klidu, protože se před kamerou odehrávají dramata.

„Fakt je potřeba Bareše. Že nemůže? Sakra. Já chci zítra točit zádušní mši a v pondělí je pohřeb. Rozumíš? Chci natočit všechno, nevím, co z toho bude důležitý...“

Zdeněk zavěsil, ale já věděl, že už v tu chvíli obvolává produkci. Tohle je ten nejdůležitější moment každé reportáže. Vybrat dobrý štáb. Znuděný kameraman, arogantní režisér a hloupý technik jsou vám na nic, když máte natočit opravdu kvalitní věc. *Zdeněk ví, že vybrat dobré lidi je prioritou. Zvláště když na to tak spěchám.*

Za deset minut mi volal zpátky.

„Ivan nemůže, už něco má, ale mám pro tebe dobrýho kluka. Zbyněk Fiala. Točil i pro ,očí. Fakt je dobrej. Kameramana máš svýho. Milana Hodka. Se štábem točíš v pondělí, ale na ten zítřek by mohl jet s tebou Fiala s malou kamerou.“

Tak jsem vyřídil pár telefonátů. V hotelu na náměstí jsem objednal hotel pro sebe i pro štáb a vyrazil jsem do Prahy. Mám rád ten organizační chaos. Vlastně jsem byl rád, že musím organizovat a nemusím myslet na osud zavražděné Kamily.

3.

Vyrazil jsem do Prahy. Většinu věcí, které jsem kdy natáčel, jsem promýšlel v Praze. Člověk se během cesty soustředí na volant a nechá plynout myšlenky. Někdy jsou příběhy, které točím, jasné, ale většinou je auto a dlouhá cesta jedinými možnostmi, jak některým věcem přijít na kloub. Právě proto mám rád dokumenty a publicistiku. Musíte totiž vymyslet tu nit, které se chytnete.

Jenže v tomhle případě nemám moc nitek, kterých se můžu chytit, navíc žádná z nich není logická.

No, vlastně nemám vůbec žádnou!

Ona, tedy Kamča (promiňte, budu tak říkat té zavražděné dívce), chodila se svým budoucím vrahem. Rozešli se před dvěma měsíci, prý vcelku klidně. Jde s ním na ples. Nastrojená, krásná a v pohodě. Na plese se ale stane něco, co všechno zvrátí. Kamča přichází domů a za chvíli za ní dorazí Jakub, který ji nějak vylákal před dům. Zavraždí ji, jenže není sám. Jsou tři.

A to bylo právě to zvláštní. Vůbec jsem netušil, jak postavím reportáž. Vražda ze žárlivosti to nemohla být. Kamča byla doma a nikde nebyla zpráva o nějakém jiném nápadníkovi. Nebyla to ani vražda v afektu, Jakub ji vylákal před dům. *Co tam ale dělali ti dva zbývající?*

Kdyby ji přece napadl před nimi, mohli ho snadno zneškodnit, zabránit mu v útoku. To se nestalo, naopak se k němu přidali. *Anebo snad vraždili od začátku všichni tři?*

Cesta ubíhala rychle. Na obzoru se objevilo panorama Prahy a já pořád nevěděl, jak a co budeme natáčet. Jediné, co se v takový moment dá dělat, je natočit pohřeb, rozhovor s rodiči a pak se uvidí.

V hlavě mi ovšem strašila jedna otázka: *Co vlastně vedlo k vraždě Kamily?*

V Praze jsem vyfasoval kameru a zavolal jsem Zbyňkovi, svému novému režisérovi. Dal jsem si s ním schůzku na náměstí Míru v jedné nonstop herně. Když jsem dopíjel svoji pátou kávu za den, konečně přišel.

Menší blondák s vysokým čelem a dobromyslným úsměvem. Vůbec nevypadal na režiséra. Usmál jsem se, vždyť asi ani já nevypadám jako reportér. Absurdní dvojice, která se měla hnát za tajemstvím podivného případu.

„Vlastně toho ani není moc na povídání,“ začal jsem. „Je to ten bílinský případ. Tři kamarádi brutálně zavraždili svoji známou a bývalou dívku jednoho z nich. Nikdo neví proč a nejvíc záražející je na tom ten způsob. Přišla z plesu, její bývalý ji vylákal před dům, tam ji napadli gumovou palicí a pak ji odnesli ke garážím, kde ji ubodali. Víc nikdo neví.“

Zbyněk pokýval hlavou.

„Co teda budeme točit?“

„Zítřka je zádušní mše a v pondělí pohřeb. Obojí chci natočit. V úterý pak budeme mít čas natočit rozhovory s rodiči a určitě seženeme i nějaký kamarádý zavražděné Kamily.“

Nesnažil jsem se nějak zamotávat do teorií. Věděl jsem, že to škodí. Nemůžu si nic vymýšlet.

„Počkej, pohřeb? Není to moc...“ nedořekl větu. Bylo vidět, že stejně jako já myslí na to, jestli se nedostaneme za hranu novinářské etiky.

„Já vím, čeho se bojíš. Jenže nevím, co z toho použijeme, a uvidíš, že až to ustriháme, tak nám to schválí.“

Teď se zase usmál on. Pochopil jsem, že nejspíš nezná nikoho, kdo by si nechal schvalovat reportáž od jejich účastníků.

Ještě jsme chvilku rozebírali motiv těch kluků. Tam, kde nevymyslí jedna hlava nic, nevymyslí nic ani hlavy dvě. Všechno jsou to jen spekulace, a když tomu chcete přijít na kloub, musíte se jednoduše ptát všech okolo.

Když jsem usínal, před očima mi proběhla Kamčina podobizna. Nevím, co mi chtěla říct, ale viděl jsem jasně, že pohybuje ústy a šeptá slova, která jsem neslyšel.

Zbyněk byl naprosto v klidu, když jsem ho v neděli vyzvedával na Míráku. Koupil si na cestu pivo a v příjemně hovorném duchu jsme dorazili do Bíliny. Bylo něco před druhou odpoledne, když jsem zaparkoval před domem v Železniční ulici. Zazvonil jsem a Hanka mě přivítala jako starého známého.

V domě byla už skupinka příbuzných. Pozdravil jsem a Petr mě usadil do obýváku. Usmál se, když jsem mu vysvětloval, že tam dnes jsme, abychom jim byli plně k dispozici.

Zádušní mše byla v malé modlitebně u kostela. Všechno probíhalo docela v klidu. Sál se naplnil a zádušní mše začala. Stál jsem v rohu místnosti a pozoroval lidi v sále. Kněz se tvářil až moc pietně. Příbuzní byli zlomení a ostatní se modlili s nebyvalou pokorou.

Nemám rád církevní akty. Mám k nim respekt, ale tohle byla moje první zádušní mše v životě. Uvědomil jsem si, jak je celý sál prodchnutý pokorou. Myslím, že sám mám pokoru tak nějak zakódovanou v povaze, jenže tady to bylo jiné. Zemřela sedmnáctiletá holka a všichni v sále ji znali. Já jediný ji neznal. Hlavy měly skloněné a každému se dala vyčíst z tváře otázka: *Proč sakra zemřela tak mladá?*

Stejnou otázku jsem si dával i já. Vždyť byla v podstatě nevinná. Všechno bylo ještě před ní: štěstí, smutek, radost, láska, děti, hádky, usmírování i bolest. Všechno měla před sebou, ale pak přišel někdo a jedním okamžikem jí všechno vzal.

Pozoroval jsem siluetu Kamččiných rodičů, její babičky a dědy. Přemýšlel jsem, proč musí zrovna takovým slušným lidem zasáhnout smrt tragicky do života.

Skončila zádušní mše a lidé si stoupali do řady před kněze. Stoupl jsem si také a ochutnal sušenku a trošku vína. Venku už stál Zbyněk. Tvářil se vážně, ale jako ten večer asi každý. Rodina se rozešla

domů. Nějaké lidi, které jsem neznal, jsem posadil do auta a odvezl je do domu v Železniční ulici.

Hanka se křečovitě usmála a pozvala nás na kafe. Ani jeden z nás neměl sílu odmítnout. Mezitím všichni návštěvníci odešli.

Tak, a máme předpremiéru pohřbu za sebou. Opravdu jsem obdivoval Zbyňka. Byl úplně v klidu a nechal mě pracovat.

„Tak přijedete i zítra?“ zeptala se najednou Hanka.

„Samozřejmě, Hani. My jsme teď i zítra tady jen pro vás.“

„Víte, on tady bude zítra chaos. Já vlastně nevím, jak to bude probíhat. Nevím nic.“

Opravdu nevěděla nic. Klepala se pláčem a asi ani netušila, že byla právě na zádušní mši za svou dceru. Měla strach. Obyčejný lidský strach.

Říkal jsem si, že musí být úžasně silná. Všechno v sobě dusila, ale já jsem najednou věděl, že Jakub a jeho kumpáni nejenže zabili její dceru, ale zničili i životy celé rodiny. Kamča byla víc. Byla její krev, její spása a teď i její bolest.

Tiše jsem zašeptal: „Nebojte, jsem tady a neodejdu.“

Hanka se najednou otočila a podala mi mobilní telefon.

„To je Kamči. Podívej se na zprávy. Oni jí poslali zprávy a Kamča si je už nemohla přečíst,“ přešla Hanka do tykání, které bylo asi v celé té situaci bližší.

Vzal jsem přístroj do ruky a v menu našel textové zprávy.

Kamilko, mám tě moc ráda. Teď už si to nikdy NEPŘEČTEŠ, ale miluju tě.

Zamrazilo mi v zádech. Zpráva byla poslána v neděli v půl desáté.

Kamča si nemohla přečíst ani ty další zprávy...

Kamčo, ty moje zombice, mám tě moc ráda. Prosím, probud' se. Chybíš mi! Pa. Nikdy nezapomenu. Měj se, pomstíme tě!

A hned další byla opravdu silná...

Kamí, všechno mě tak strašně mrzí! Vzbud' se, prosím! Byla jsem fakt kráva, že jsem neviděla, jak jsi skvělá holka. Vrať se! Vzbud' se. Prosím...

Mlčky jsem prohlížel zprávy. Byly to kondolence plné něhy i lítosti. Přátelé volali Kamču zpátky do života. Jenže nikdo už nemohl odpovědět.

Hanka četla se mnou a plakala. Objal jsem ji. Opravdu mi bylo těžko u srdce. Objal jsem i Petra. Stáli jsme všichni tři v pokoji jako to nejabsurdnější sousoší na světě. Jenom nás teď na tu bolest bylo víc.

Druhý den přijel i kameraman a technik. Milanu Hodkovi jsem jen v krátkosti vysvětlil, že jdeme točit pohřeb. Milan už byl z minulosti zvyklý na moje krkolomné eskapády. Byl to můj trvalý spolupracovník, který měl neskutečný cit pro obraz. Byli jsme sehraný tým. Kluci pak odjeli do pohřební síně a tam si připravili techniku.

Seděl jsem v zaparkovaném autě před domem v Železniční ulici a přemýšlel, jestli jsem si neukousl větší krajíc, než sám dokážu zvládnout.

Do prdele, vždyť oni tu holku normálně popravili. Ta myšlenka mi najednou proběhla hlavou. *Poprava!* Jak to, že mě to předtím nenapadlo? Nemohlo to být nic jiného než poprava. Vztekle jsem bouchal do volantu. Teď už nemůžu a ani nechci zmizet. Měl jsem hrozný vztek. Koukal jsem na dům a myslel na to, že pár dní přede mnou tam stál vrah a kousek od něj jeho komplic.

Vystoupil jsem z auta a bouchl dveřmi. Stál jsem u zelené branky a koukal na květiny na zemi.

Tak tady ji napadli a mlátili tou gumovou palicí. *Proboha, proč před okny jejích rodičů.* Ze všech oken tam bylo vidět!

Otočil jsem se zády k brance a udělal dva úkroky doleva. Najednou nemohlo být vidět z domu nic. Záda mi kryly dveře od garáže. Podíval jsem se přes trávník ke garážím. Na druhé straně chodníku stála lampa, která zcela jistě osvětlovala místo činu.

Musela svítit dokonce i v momentech, kdy ji drželi na zemi.

Udělal jsem pár kroků ke křoví u garáží. Ještě tam byla vidět stopa, kudy ji přenášeli. Ve starém sněhu jsem rozeznal i pár krvavých stop.

Očima jsem sledoval hlubokou rýhu ve sněhu. Vedla až za křoví mezi garážemi. Prošel jsem tu cestu a najednou jsem viděl místo, kde ji svědkové našli. Místo, kde ji našel i její dědeček Luboš.

Sakra, proč ho nechali jít na to místo? Nedalo mi to. Něco mě k tomu místu přitahovalo. Měl jsem strach. Docela jasně jsem cítil, jak se mi strach, hmatatelný a mrazivý, plazí po zádech a nechává za sebou stopu.

Ještě jsem ušel dvacet metrů a na stěnách garáže jsem uviděl krvavé skvrny. Za těch pár dní se už zbarvily dočerna. V mezeře mezi dvěma garážemi byla položená kupa květin, které však Kamče život nevrátí.

Zavřel jsem oči a ucítil jsem tlak za víčky. Pociťoval jsem napětí celého toho místa. Měl jsem z něj strach. Bylo ještě strašnější, než jsem si předtím představoval. Na zadní straně víček mi běžely poslední obrázky, které mohla Kamila vidět. Najednou jsem cítil, že ještě v tu chvíli musela být živá. Viděl jsem jasně místo, kudy ji táhli. Viděl jsem jasně, jak se nad ní radí, jak ji usmrtí. Tady na jejím těle tancoval nůž ten šílený tanec smrti. Najednou jsem viděl jejíma očima to místo mezi garážemi. Tři stojící postavy. Dokonce jsem na moment uslyšel zvuky a hlasy.

A pak záblesk...

Přiklekl jsem ke květinám. Věděl jsem, že z toho místa nemůžu jen tak odjet.

Věděl jsem, že musím přijít na to, PROČ se to stalo.

4.

Odvezl jsem Hanku s Petrem na pohřeb a odvedl je do obřadní síně. Rodina se sešla v malé místnosti vedle. Pak vešli dovnitř. Pohledem jsem zkontroloval Zbyňka a Milana. Ano, kamera už jela.

Vlastně mě v té chvíli napadla kacířská myšlenka: *Proč já tohle všechno vlastně točím?*

V duchu jsem se chlácholil tím, že dělám Hance a Petrovi podivnou službu. Vyprovázím jejich zavražděnou dceru na poslední cestě.

Smuteční hosté vytvořili do síně dlouhou řadu. Všiml jsem si desítek mladých lidí. Vlastně mi připadalo, že jich je daleko víc než nás čtyřicetiletých a starších. Před lety jsem také zažil takový pohřeb. Stáli jsme tam před katafalkem a bylo nás víc než sto.

Obřad začal a já slyšel šeptavý hlas místního faráře. Musel jsem ven. Nikdo tam nestál, a tak jsem si zapálil cigaretu. Na nic jsem nemyslel. Chyběla mi síla a o její poslední zbytky jsem právě přicházel. Nechal jsem se unášet dějem. Nic jsem neřešil.

Vlastně se to ani nedalo.

Obřad v poklidu pokračoval. Obcházel jsem zázemí pohřební síně a našel jsem tak cestu ke katafalku. Stál jsem pod bílou rakví a najednou jsem slyšel píseň *Tam u nebeských bran*. Katafalk se pohnul a já si uvědomil, že nahoře zpívá ženský hlas. Rakev se pomalu sunula dolů a s posledním tónem písničky se zastavila.

Stál jsem před katafalkem s mtvou Kamčou a mlčel. Nebylo to z piety. Byla to pokora před osudem.

V sále se mezitím kondolovalo. Slyšel jsem ty tiché sunoucí se kroky a šeptání. Pár vzlyků a tiché hlasy. Vrátil jsem se do obřadní síně a postavil se do řady. Stál jsem tam jako poslední.

Smuteční oběd se konal v našem hotelu. Dvakrát jsem se s autem otočil a pak jsme šli s klukama na oběd. Hanka si mě přišla vyzvednout. Vešel jsem do sálu. Všichni už seděli na svých místech. Donutila mě sednout si na místo vedle babičky a dědy. Posadil jsem se a připadal si poněkud nepatřičně. Seděl jsem na smutečním obědě na počest dívky, kterou jsem neznal; v místnosti, kde nikdo neznal mě a kde mě každý samozřejmě pozoroval.

Děda Luboš si dal aperitiv a ťuknul si se mnou. Jeho manželka Helena se přidala, ale zároveň mě pohledem lustrovala.

Cítil jsem, jak mi po zádech stéká pot. Usmál jsem se na ni, ale tušil jsem, že mě bude čekat daleko podrobnější prohlídka.

Tentokrát však otázky odložila *ad acta*.

Zvedl jsem se a oslovil sál. Musel jsem to udělat.

„Promiňte mi, prosím, promiňte. Já vím, že mě nikdo z vás nezná, díváte se, co tady ten chlápek pohledává. Ano, já jsem ten, kdo tu běhá s kamerou a natáčí. Víte, já nevím, jak to říct, ale mám doma desetiletou dceru a jedině, co si přeju, je, aby naše dcery neumíraly. Jednoduše si myslím, že má smysl, abych o Kamile natočil reportáž, a doufám, že mě pochopíte.“

Nikdo neřekl ani slovo, nikdo si ani nekýchl. Bylo absolutní ticho.

Po pár vteřinách se lomoz vrátil do své původní intenzity. Koukal jsem do talíře a nemohl jsem pozřít ani sousto. Měl jsem chuť na panáka, a to takovou, že kdyby na stole stála láhev, tak ji vypiju na jeden zátah.

Vyšel jsem co nejméně nápadně ven, objednal si u servírky panáka a šel si zapálit před hotel.

Cigaretu jsem si opravdu vychutnával, když mi někdo zaklepal na rameno. Otočil jsem se a přede mnou stála žena, kterou jsem předtím viděl v sále na obědě.

„Natočte to! Jenom to jsem vám chtěla říct, věříme vám.“ Sám nesnáším klišé, ale tentokrát mě její slova podivně zahřála.

„Natočím. Opravdu.“ Neřekl jsem ani slovo o tom, co natočím a jak. Sám jsem to totiž nevěděl. Netušil jsem ani, co budu dělat za pět minut, natož abych věděl, co budu vysílat za pár dní v televizi.

„Musejí to být lidský zrůdy, když něco takovýho udělali. Zaslouží si provaz.“ Žena ani nečekala na odpověď a odešla. Souhlasil jsem, ale stejně jsem měl podvědomý strach přiznat si, že sám jsem vlastně proti trestu smrti. Jako by to v té chvíli bylo nevhodné.

Stál jsem tam a koukal na tiché náměstí. Myslel jsem na svoji dceru, na její úsměv a na nádhernou dětskou naivitu. Je jí deset let a já ji opravdu málo vidím. Mnohem míň než bych si sám přál. Najednou mě napadla ta nejhorší myšlenka, jaká může rodiče napadnout: *Nikdy nechci přežít svoje děti!*

Raději jsem se vydal hledat své kolegy.

Kluci seděli v restauraci a cpali do sebe oběd. Usmál jsem se. Nic není důležitější než pohoda štábu na natáčení. Hladový a unavený štáb je vám na natáčení úplně na nic.

„Tak co? Co budeme dělat teď odpoledne?“

„Seženu její kamarády. Ty bych chtěl mít ještě dneska.“

Zbyněk uznale zakýval hlavou. „Máš je?“

„Nemám, ale zvládnou to. Dneska nemůžeme rodinu prudit. To uděláme zítra. Dneska uděláte ještě místo činu a nějaký ilustráky. Já mezitím seženu maximum.“ Ale vlastně jsem nevěděl, jak a co seženu.

Kluci odjeli natáčet místo činu. Věděl jsem, že Milan to natočí přesně tak, jak jsem potřeboval. Chtěl jsem subjektivní záběry.

Jednoduše řečeno – chtěl jsem pohled oběti. Chtěl jsem vidět křoví u cesty, kudy ji vrazi táhli. Chtěl jsem to mít přesně tak roztěkané a vystrašené jako v těch momentech, kdy se rozhodovalo o tom, že nepřežije.

Vrátil jsem se do sálu restaurace. Zasedací pořádek se rozpadl, a tak jsem si přisedl k Petrovi. Je to úžasný chlap. Mírný, tichý, spravedlivý a smířený. Stejně tak byl plný bolesti. Zrovna seděl na chvíli sám. Viděl jsem, jak se snaží nabrat sílu. Přátelsky jsem ho plácl po rameni. Smutně se usmál a napil se džusu. Já být jím, dal bych si už dávno panáka.

„Co se to s náma děje? Víš, nepochopím, proč lidi vraždí. Kde se v nich bere ta zloba. Kdo jim vlastně dal právo vzít někomu život.“

Raději jsem si objednal dalšího panáka a mlčel jsem. Nějak jsem nemohl najít slova. Odpověď, která by dávala smysl.

„Proč ji zabili tak bestiálně, tak nelidsky, víš. Kdybys ji znal, ona byla tak hodná holka.“

„Neznal jsem ji, a už teď mě to mrzí. Možná jsem ji někde v Praze potkal, možná prošla kolem mě, ale já ji poznávám až teď, když je po smrti. Taky mi z toho není dobře.“

„Celý život jsem se o ni staral. Měl jsem ji rád, moc rád. A dneska mě napadlo, že jsem třeba udělal chybu, že jsem jí to často neříkal... Že jsem jí to prostě měl říkat víc.“

Usrkl jsem z panáka a přemýšlel.

„Nikdy neřekneš všechno, co chceš říct. Já se o to snažím, ale někdy to zkrátka člověk nemusí stihnout, víš.“

Zakroutil hlavou a položil mi ruku kolem ramen.

„Myslím si, že by si Kamča přála, abys to natočil. Třeba to uvidí táta, jako jsem já, a napadne ho, že by si měl vážít každé chvílky, kterou se svými dětmi má.“

Raději jsem do sebe rychle otočil zbytek panáka. Měl pravdu a já, i když nemám rád formální věty, jsem cítil, že od Petra to vůbec nebyla formální slova.

Smuteční oběd skončil. Lidé se rozjeli domů, kde si budou vyprávět, jak vypadal pohřeb. Kdo byl smutný, kdo plakal, kdo tam byl a kdo jim chyběl.

Jedno jsem věděl určitě, Jakubovi rodiče ani rodiče ostatních vrahů tam nebyli. Přemítal jsem o tom, co se asi děje v domácnostech těch tří. Pomluva se šíří jako mor, a tak bych se moc nedivil, kdyby měli všechny drby z první ruky. *Jestlípak si večer sedli ke kávě a povídali si o pohřbu dívky, kterou jejich synáčci zabili?*

Z vlastní zkušenosti jsem bohužel znal i příběhy, kdy se z obětí stávají viníci, a to hlavně právě v případech, kdy oběť nepřežije...

5.

Kluci se do hotelu vrátili až kolem šesté hodiny. Na krátké poradě v restauraci jsme řešili, co už máme natočeno. Moc toho nebylo. Ilustračních záběrů bylo habaděj, pohřeb, zádušní mše, místo činu – tím to zatím haslo. Zbyněk se tvářil, jemně řečeno, nervózně. Reportáž se nám doslova rozplývala pod rukama.

„Po večeri půjdeme k nim domů. Jen ve třech – já, Zbyněk a Milan. V klidu, v pohodě, musíte je znát, protože zítra budeme natáčet rozhovory.“

„No, na první den toho nemáme moc, ale můžeme udělat ještě večerní jízdy,“ přemýšlel Zbyněk pragmaticky. Nechtěl zkazit svou první práci pro Českou televizi.

„Takže tam mám jít večer sám, dohodnout maximum a vy mezitím uděláte večerní cestu, ten sál, kde byl ples, a Kornout?“

Věděl jsem, že to tak odkývají, ale v každé práci musí být aspoň jemný náznak demokracie. V podvědomí jsem cítil, že mají respekt k jejich bolesti. Proto mám ty kluky rád. I když nechají tu „nechutnou“ práci na mně.

„Hele, pánové, tak mě napadá, že ani jeden z nás ještě pořádně neví, proč... tady vlastně jsme...“ prohodil tiše Jarďa, náš technik.

„Něco mi na tom pořád vadí. Proč byli tři, když to podle všeho byl problém jednoho z nich,“ Milan si zapálil cigaretu, a to nedělal často.

„Taky nevím. Celý mi to připadá jako dost podivný příběh. Možná budeme moudřejší, až budeme mít ty rozhovory,“ snažil jsem se je trošku zklidnit. Jenomže jsem si uvědomoval, že opravdu nemáme nic.

„Radku, ten pohřeb byl síla, ale máme jen paní, jak zpívá, když zajíždí rakev, jinak nemáme vůbec nic. Vlastně není jedinej důvod, proč tu reportáž vysílat. Rozumíš?“